

Barcelona Open Banc Sabadell | 73è Trofeu Comte de Godó

Tennis ‘La Vanguardia’ conversa amb Lorenzo Musetti, talent italià, novè del món i escuder del poderós Jannik Sinner

“Itàlia és la millor escola”

SERGIO HEREDIA
Barcelona

–L'espanyol que parla Musetti és perfecte, ara ho podrà comprovar –em comenta Stephanie Natal, l'agent del circuit ATP que ha gestionat l'entrevista.

–I doncs?

–Ell l'hi explicarà.

I tot això m'ho diu mentre m'acompanya a la piscina de la casa club, on ens espera el talent italià.

Fa anys que Lorenzo Musetti (24), una icona del totpoderós tennis italià, sovintaja l'RCTB, torneig que li agrada perquè li agrada la ciutat i li queda raonablement a prop de casa i el submergeix en la fase de terra batuda i l'acosta a José Perlas, el seu segon entrenador des de fa quatre mesos, quan es va unir a l'equip que dirigeix Simone Tartarini, tècnic de Musetti des dels seus inicis.

–Hola, hola –m'interromp Musetti, em treu dels meus pensaments i sí, és cert, té un espanyol impecable.

No puc evitar-ho; l'hi pregunto:

–Com vol parlar?

–En espanyol està bé.

–I per què el parla tan bé?

–Vaig estudiar espanyol a l'escola, de petit, a Carrara, i ara el parlo gairebé cada dia amb José Perlas. Però l'entenc millor que no pas el parlo.

–Com va amb Perlas?

–Treballem junts des de principis d'any. El que passa és que, des de l'Open d'Austràlia, he jugat bastant poc per culpa de la lesió a

ÀLEX GARCIA

Lorenzo Musetti fotografiat per a La Vanguardia dimarts a la casa club de l'RCTB

l'abductor. He necessitat un mes de repòs. A Austràlia havia mostrat el meu millor nivell, estava guanyant Djokovic per dos sets a quarts quan vaig haver de retirar-me (6-4, 6-3 i 1-3). Segurament estava posant en solfa la feina que havíem fet la pretemporada.

–Què havia canviat en la seva manera de treballar?

–Més que canviar res, hem completat allò que necessitava a la pista, ser més agressiu en el servei i la dreta i variar el joc, convertir

tot això en una estratègia més agressiva. També treballem en l'actitud.

–En quin sentit?

–La meua actitud està funcionant molt bé des de començament d'any.

–Però què necessitava?

–Més confiança.

–No en tenia?

–En tenia de vegades. Em costa molt de tenir-ne. Amb el suport de Tartarini i la incorporació de Perlas he arribat a aquest nivell i la

confiança i l'actitud de creure'm capaç de guanyar-lo a tots. Aquesta és la mentalitat que necessito per arribar fins als dos intocables (es refereix a Sinner i Alcaraz).

–Els qui l'hem estat seguint sempre l'hem considerat un potencial top 5. Però el procés està sent una mica lent, no creu? (Musetti va arribar a número 5 al gener, però les seves lesions l'han fet retrocedir al 9).

–Cadascú té la seva història, però de vegades he baixat una mica

en la consistència i en el nivell dels resultats. He tingut molts alts i baixos en la meua carrera. Possiblement l'any passat va ser el millor, amb una consistència més elevada, amb semifinals a Roland Garros (les va perdre contra Alcaraz en quatre sets) i una gran gira en terra batuda (també va fer semifinals a Madrid i Roma i la final del Masters 1.000 de Montecarlo). Crec que tinc espai per millorar.

–Quan era petit, li parlaven de Panatta, Bertolucci, Barazzutti...? Què són per a vostè?

–Part de la història del tennis italià. Vaig tenir l'oportunitat de treballar amb Corrado (Barazzutti) dos anys. Té una enorme quali-

66

L'any passat va ser el millor; no oblidó la fase de terra, amb les semifinals a París

Lorenzo Musetti

tat humana i com a entrenador. Algú molt intel·ligent en la visió del joc, però ells pertanyien a una altra època. El tennis modern és diferent, però es queden com a llegendes.

–L'època d'aquells, liderada per Panatta, va ser bona (anys setanta i inicis dels vuitanta). Després, el tennis italià va estar molt decaigut fins a l'aparició de vostès, aquesta generació amb tants talents: Itàlia és la gran acadèmia, ho guanya tot, la Davis, la Billie Jean King Cup. Com ho ha fet?

–Una mica de sort: ha aparegut Sinner, que és el líder del nostre país. Tot i que Fabio (Fognini), Seppio Bolelli ja havien obert portes. I la Federació ha multiplicat les inversions en diners, tornejos i promoció de joves jugadors, i així és com el tennis italià s'ha convertit en la millor escola del món.

(Avui s'enfronta a Moutet.)●

Suficiència modernista

ANÀLISI

MARGARITA PUIG

Hi ha jornades que Barcelona no es deixa ni narrar. Se cita i s'explica a si mateixa amb una suficiència gairebé modernista, com diria Gaudí si aixequés el cap entre trecandis i paraboles, i converteix tota

crònica en un simple peu de pàgina. Ahir va passar exactament això en un Godó que al mateix temps que perdia Alcaraz guanyava la il·lusió amb aquest elegantíssim Jódar que als 19 anys sembla imparable.

Ho va advertir Jaume Collboni, amb to de qui no descobreix res sinó que es limita a confirmar una intuïció col·lectiva: Barcelona té el rar do de convertir-se sense previ

avís en la capital mundial del que li convingui. Del que vulgui. I ahir ho va ser del tennis, esclar, però també del ciclisme en un acte a la central que va agermanar el torneig de Pedralbes amb el Tour de França per al qual s'ha inventat el mallot Barcelona tan groc com toca, amb les quadrícules de l'Eixample i fins i tot els panots dels nostres carrers. Però també va ser capital mundial del golf amb l'arribada de Denis

O'Brien, propietari de l'immillorable Camiral Golf & Wellness de Caldes de Malavella, que acollirà ni més ni menys que la Ryder Cup 2031, per rebre de mans de Javier Godó, comte de Godó, el trofeu barceloní en miniatura. Mentre es feien la foto de família amb Marisa Falcó, comtessa de Godó, Carlos Godó, Josep Maria Coronas, Conchita Soucheiron, Catherine O'Brien i David Plana, va irrompre l'indomable Joan Laporta fent gala de la seva èpica resiliència que ni la Champions erosiona. Empresaris visionaris i imprescindibles en aquesta Barcelona cada vegada

més capaç de (gairebé) tot com Pau Relat, Francisco Reynés i Maitte Barrera o les germanes Rosa i Alba Tous (al capdavant ahir de la carpa de Rolex, la firma que controla el temps dels grans tornejos) van donar forma a aquesta ronda d'emocions fortes que també van viure en primera línia Jordi Romañach (El Corte Inglés), Christoff Tessmar i Alberto Teichmann (Audi). L'arribada ja gairebé en fora de joc d'un dels Estopa –“Només en David?”–, es queixaven molts –i del Mago Pop els va recordar a tots que la realitat sempre admet un truc més.●

PORQUE
MI VIDA YO LA
PREFIERO
VIVIR ASÍ

Occident
A por todo, todo y todo